

09.44 Ra 14 t

x.1

EH

Til minde om

OG

BRYLLUP PÅ KØBENHAVNS RÅDHUS

DEN

19

For giftfogeden

PROFESSOR JOAKIM SKOVGAARDS BRYLLUPSSAL
I PROFESSOR MARTIN NYROPS RÅDHUS

UNDER REDAKTION AF SIGURD THORSEN

UDGIVET AF KØBENHAVNS MAGISTRAT

[1950]

Rådhusets arkitekt Martin Nyrop havde ikke indrettet nogen særlig sal til afholdelse af de borgerlige vielser. Gennem en årrække fandt disse sted i magistratens 1ste afdelings forsamlingsal. Imidlertid steg antallet af vielserne stadig, medens der således i året 1905, da rådhuset blev taget i brug, kun blev indgået 628 borgerlige vielser, var antallet 2603 i året 1926, da borgmester dr. Kaper forelagde borgerrepræsentationen et forslag om at indrette en særlig bryllupssal, udsmykket af maleren Joakim Skovgaard. Antallet af borgerlige vielser i København var i året 1948 steget til 5435.

Allerede i nogen tid havde vielserne været henlagte til den tidligere såkaldte museumshal, der var indrettet i midterfløjen, hvori også borgerrepræsentationens statelige mødesal er

beliggende. Enhver københavnner kender denne fløjs imponerende og farverige facade med dens næsten byzantiske præg, der vender ud mod hallen lige overfor rådhusets hovedindgang. Museumssalen blev nu udset til bryllupssal.

Ideen til dette forslag var opstået under nogle drøftelser i bestyrelsen for Fonden til Kunstneriske Formåls Fremme, der på dette tidspunkt rådede over ca. 270.000 kr. oplagte midler. Den højt ansete maler Joakim Skovgaard stod just ved forslaget fremsættelse foran sin 70 årsdag den 18. november 1926, og med oprigtig glæde viderebragte Kaper, som var formand for bestyrelsen og tillige borgmester for magistratens bryllupsafdeling, dette forslag for kommunalbestyrelsens medlemmer.

De to kunstnere Martin Nyrop og Joakim Skovgaard var i deres gen-

nemførte særlige nordiske – man tør vel sige i bedste forstand af højskolen og folkevisen prægede – stil så nær beslægtede, at det allerede af den grund var nærliggende at indbyde Skovgaard til denne opgave. Ikke mindst gennem sin imponerende gennemførte udsmykning af Viborg domkirke havde Skovgaard vist sin blændende dygtige teknik i behandling af store frescomalerier. Hans kunst talte direkte og varmt til danske hjerter. –

I sin forelæggelsestale i borgerrepræsentationen den 11. november 1926 understregede Kaper, at det havde været tanken både at hædre den store mester i dansk billedkunst ved at give ham et af de få, ja måske det eneste kunstneriske arbejde, der stod tilbage på rådhuset, og så samtidig sikre os et kunstværk af denne mesters hånd inde i bygningen, hvor man i forvejen

havde hans skulptur »Bjørnen« i rådhusgården og »Dragen og Tyren« udenfor bygningen.

Der blev ikke overfor Skovgaard fremsat ønsker i nogen retning med hensyn til udsmykningens karakter; han skulle have fuldkommen frie hænder – naturligvis indenfor de midler, der var til rådighed. – Man imødeså hans planer og overslag med store forventninger og var svært tilfreds med, at man hurtigt havde forladt en tanke om offentlig konkurrence, der kun ganske overfladisk havde været drøftet af kunstfondens bestyrelse. Man nærrede fuld tillid til den store kunstners skaberevne og udprægede sans for rumforhold, og de dekorative hensyn kunne ikke være i bedre hænder. Skovgaard var underrettet om, at man indenfor bestyrelsen var enige i, at kunstneren måtte være ganske frit stillet, men at man dog under drøftelserne fra visse sider havde fremhævet, at udsmykningen af denne sal på grund af dens anvendelse ikke burde have nogen »konfessionel« karakter. –

Joakim Skovgaard påtog sig opgaven, idet han dog straks forbeholdt sig at anvende de fornødne medhjælpere.

»Jeg er såre glad over, at De sagde jeg måtte lade arbejdet på stedet udføre af andre i alt fald tildels, og jeg har jo også foreløbig nok med at tænke på hovedtegningerne. Det er slet ingen nem opgave –« skriver han i et brev til Kaper den 9. marts 1927. Et halvt års tid senere, efter at han har underkastet opgaven flere overvejelser, skriver han mere indgående herom i et brev af 16. oktober s. å.: »De må ikke tro, at jeg ikke har arbejdet med opgaven, jeg har virkelig arbejdet ikke så lidt, men den er vanskelig. Min broder sagde: *den* bliver ikke let, du kan jo ikke male amoriner alle steder, og hvad andet er der? Ja, hvad andet? Jeg har slået mig på folkevisen og finder, at visen om »Ungen Svejdal« passer så storartet. – Når den rette kommer, går alt af sig selv. – Dette til vielsesrummet – men det større forværelse, hvilken vise eller flere kan

fylde de vægge? Inddeling og farvevirkning er jeg ret på det rene med, men motiverne, at få sammenhæng i dem. Paradishaven må jeg jo ikke bruge – Med alt dette har jeg arbejdet meget i hovedet, men også prøvet mig frem med »Ungen Svejdal« i lille mål. Kunne jeg få den vise i væv, dertil passer udkastene bedst, og det bløde stof passer hyggeligt i kærlighedens stue, såvelsom den røde bundfarve«

Skovgaard støttede sig ved sine overvejelser og udarbejdelse af overslag meget til medhjælperen arkitekt Kaare Klint. Først i sommeren 1929 lykkedes det at få et virkeligt overslag frem, og den gamle kunstner knyttede bl. a. hertil følgende almindelige bemærkning: »Hvis jeg ville indskrænke mig til den art fresco, som benyttedes i Viborg, og som passede i domkirkens store forhold, kunne jeg bedre søge en sum, men jeg håber at vinde et langt smukkere resultat ved at anvende fresco i lighed med de gamle italienske fresker suppleret med et andet mate-

riale, som vist også mange af disse er; men da jeg ikke før har prøvet fremgangsmåden, må jeg forbeholde mig ændringer i fremgangsmåden«.

Der blev talt og skrevet en del yderligere om sagen, indtil man blev enige om et endeligt overslag på ca. 138.000 kr., hvortil kom udgifterne til den store gobelin i salen bag skranken, hvorfra den foreskrevne tale til brudefolkene oplæses. Omkostningerne ved denne gobelins fremstilling, 22.000 kr., blev ved Det kgl. Akademi og magistratens beslutning herom afholdt af proprietær Zacharias Jacobsens og hustrus legat. Gobelinen blev vævet af fruene Louise Harboe og Thordis Eilersen samt frk. Bodil Lange. Der blev ligeledes vævet smukke tæpper til gulvet og også særligt tegnede gardiner til vinduerne ud mod hallen.

Foruden Kaare Klint bistod malerne Johan Thomas Skovgaard (professorens søn), Viggo Madsen, Elof Riseby og Hans Hempel.

Ved stadsarkitektens foranstaltning blev vinduesåbningerne ud mod stads-

arkivet tilmuret. De to søjler, der fandtes i salen, blev samtidig afstemt efter udsmykningen, og særlige døre blev tegnet for at opnå et harmonisk hele. Der meldte sig stadig nye problemer, og i et brev af 8. september 1930, da arbejdet var i fuld gang, giver den gamle maler udtryk for sine besværligheder: »Det er et fordærvende lys at male i, det elektriske. Er det mig, der bliver gammel? Å ja – de tidligere arbejder, jeg har haft, er gået glattere. Tilgiv dette suk – men jeg tror på, at salen vil blive stemningsfuld.« I foråret 1932 er arbejdet nærmest koncentreret om den lille sal, hvor løfteafgivelsen finder sted. Som svar på en erindringsskrivelse fra magistraten skriver Skovgaard den 6. april bl. a.: »Men var jeg bare rask, så vil arbejdet i den lille sal med Guds hjælp ikke blive så uendeligt. Alt er forberedt på det omhyggeligste, det er kun min arbejdstid, der for tiden mangler. Det er min ulykkelige svage hals, der volder vanskeligheder. – Jeg er ganske uvant med at være ude, alt

det arbejde i kirker og på rådhus tager på sundheden, og bryllupssalen er ikke noget godt opholdssted. Jeg skal ikke fortsætte dette hjertesuk, viljen til at blive færdig er god nok, men sygdom er hver mands herre. Jeg forstår så inderlig godt borgmesterens utålmodighed, men nu går vi jo mod sommeren.«

Den 9. marts 1933 afgang professor Skovgaard ved døden, forinden arbejdet var helt fuldført. Hans medhjælper måtte fortsætte, og magistraten traf aftale herom, især forhandlede man med sønnen maleren Johan Thomas Skovgaard og arkitekt Kaare Klint, der påtog sig at lede fuldførelsen. Som helhed var det dog lykkedes den gamle mester at få bryllupssalen færdig, men en række enkeltheder stod tilbage. Møblementet med de karakteristiske på samme tid dekorative og magelige stole er Kaare Klints værk, og den særlige belysningsinstallation skyldes arkitekt Poul Henningsen.

Vi, der har haft den glæde at se Skovgaard under arbejdets gang, vil

aldrig glemme ham –. Han så – gammel og spinkel, som han var – ejendommelig ud, når han sad øverst oppe på stigen med sin store krogede næse og det spidse fipskæg. Han mindede noget om en stor grå fugl. – Talte man med ham om arbejdets gang, mærkede man ikke noget til den træthed, han selv gang på gang nævner i sine breve. Det var som om penslen i hånden fik ham til at glemme besværlighederne, og med kraft og energi kunne han tålmodigt og elskværdigt give sig ud i forklaringer om arbejdets gang, om enkeltheder, ideer og planer. Han blev på ingen måde stødt over, at man tillod sig en kritiserende bemærkning over en eller anden detaille. Der var oprigtig sorg i magistratens 1ste afdeling over, at det ikke blev forundt ham personligt at se den smukke sal fuldt færdig.

På væggen ud imod rådhushallen findes nu en broncebuste af ham, udført af en af hans mangeårige medhjælpere, billedhuggeren Svend Jespersen. Kommunalbestyrelsen har ønsket,

at hans minde skal bevares her på rådhuset, der i så høj grad kom til at nyde godt af hans fine kunst.

Ud fra sagens akter og mundtlige meddelelser har stadsarkivet udarbejdet den følgende oversigt over udsmykningens forskellige motiver:

Den store sal

Motivet til gobelinen på salens hovedvæg bag skranken er taget fra folkevisen »*Jomfru i fugleham*«.

Nilus Erlandsøn er ude at ride heste til, men får øje på en hind og forfølger den med sine hunde. Da den ikke kan undslippe, skaber den sig om til en falk, flyver til vejrs og sætter sig på en lindegren. Nilus vil hugge træet om, men bliver forhindret af skovens ejer, der råder ham til at sætte kød frem for at lokke falken til sig. Nilus skærer et stykke kød ud af sit bryst, fuglen flyver ned og hugger i kødet. Da den gør det, viser det sig, at den er en ung kvinde, som af sin onde stedmoder er blevet forvandlet til en

hind og nu ved Nilus offer er blevet befriet af fortryllelsen. Nilus vinder hende til brud, og hendes syv jomfruer, der var blevet omskabte til ulve, bliver ligeledes frigjorte.

Gobelinet viser Nilus, der holder et stykke kød frem, han har skåret ud af sit bryst for at lokke falken til.

På siderne af gobelinet billeder med motiver fra visen om *ridderen i hjorteham*.

Hr. Lave, som lokkede så mangan en jomfru, søgte også at vinde jomfru Elselil. Da hans svend forgæves havde søgt at få hende ned til hans skib, trak han en hjorteham på og drog til jomfruens gård. Hun så det tamme dyr, forlod sit bur og fulgte efter det. Hr. Lave kastede sin hjorteham af sig, men jomfruen fandt på råd og fortalte ham, at hendes fader havde gravet en guldskat ned i nærheden af hendes hjem. Begærligheden efter guld greb Hr. Lave, og medens han forgæves gravede i det hårde ler, slap jomfruen fra ham og løb tilbage til sit bur.

Til venstre: jomfruen, der fortæller

hr. Lave, som har kastet sin hjorteham, om den nedgravede skat; til højre: hr. Lave, der forgæves graver i jorden, og jomfruen, som glad over sin list løber sin vej.

På væggen ind imod forstuen to billeder med motiver fra *Elverskud*.

Hr. Oluf rider ud for at bede gæster til sit bryllup, men møder elverfolket, hvis dronning vil lokke ham til at træde dansen med hende. Da han er trofast mod sin brud, slår hun ham på kinden og lover, at sot og sygdom skal følge ham. Træt og elendig rider han hjem, fortæller moderen, hvad der er sket, og skjuler sig for sin brud. Efter søgen og spørgen finder hun ham som lig og tager selv sin død derover.

Til venstre: elverdronningen, som er sprunget op på hesten for at dåre hr. Oluf; til højre: hr. Oluf, der træt og elendig rider hjemad.

På væggen ind mod den lille sal to billeder med motiver fra Saxes fortælling om *Øder*.

Øder, Ebbes søn, og en jätte bej-

lede begge til Sivalds datter Sigrid. Jætten fik hende lokket bort fra hjemmet, og førte hende ind i et bjerg, hvor dog Øder fandt hende, fældede jætten og befriede hende. Men jætten havde med flid bundet møens lokker i så slyngtet en knude, at det var vanskeligt at rede dem ud. Alligevel kunne Øder ikke fravriste hende et blik, der røbede hendes kærlighed til ham. Sigrid flygtede viden omkring og kom fattig og med iturevne klæder til Ebbes gård. Øder skjulte, at han genkendte hende, lod som han skulle holde bryllup med en anden kvinde og satte Sigrid til at holde lyset, da han skulle stige i brudeseng. Skønt lyset brændte ned og sved Sigrids hånd, ænsede hun det ikke; først da Øder bad hende vare sin hånd, løftede hun sit blik og fæstnede det på ham. Det var nu sket, som hun havde betinget sig af sin fader, at hun kun skulle ægte den, der kunne aflokke hende et øjekast. Hun ægtede Øder.

Til venstre: Øder, der har fældet jætten og nu søger at rede Sigrids hår;

til højre: Sigrid, der taber det brændende lys og fæster blikket på Øder.

Den lille sal

Motiverne er hentet fra folkevisen om *Ungen Svejdal*.

Da »Ungen Svejdal« spiller bold, går bolden gennem jomfruens vindue og falder i hendes skød; han går ind for at hente den, men får at vide, at han ikke bør kaste bold til hende, fordi der i et fremmed land sidder en mø og længes efter ham. Uvis om, hvad han skal gøre, går han til gravhøjen, hvor hans moder hviler, kalder hende frem og beder om hendes råd. »Jeg skal give dig en hest, svarer hun, der kan bære dig frem over land og hav, og dertil et sværd, hærdet i drageblod, der kan lyse på din vej.« Ungen Svejdal drager af sted og møder en hyrde, fortæller ham, hvem han er, og spørger ham om vej til møen, som han søger. Hyrden fortæller ham, at hun lever på en gård, vogtet af løve og bjørn. Ungen Svejdal drager til gården, og da han kommer til den, går

låsene op af sig selv, løve og bjørn falder ham for fode; jomfruen vågner af sin længselssøvn, går ham i møde og byder ham velkommen.

Billederne forestiller:

1. På væggen modsat vinduet, til højre: Ungen Svejdal kommer for at hente bolden og får at vide om den fremmede jomfru, der længes efter

ham; til venstre: Ungen Svejdals besøg ved moderens grav.

2. På væggen lige overfor indgangen fra bryllupssalen – til højre: Ungen Svejdal på vej ud i verden for at lede efter jomfruen, der sidder og venter ham. Til venstre: hans samtale med den gamle hyrde, og i baggrunden gården, hvor hun lever, vogtet af løver og bjørne.

3. På væggen ind mod bryllupssalen: løve og bjørn falder Ungen Svejdal for fode, da han træder ind i salen, medens hans brud, fulgt af sine jomfruer, kommer ham i møde og byder ham velkommen.

På alle billederne findes indskrifter, der indeholder de pågældende vers af folkevisen. I loftet stjernebilleder.

Bryllupssalen set fra den lille sal.

Bryllupssalen set fra indgangen.

Jomfru i fugleham.

Ridderen i hjorteham og jomfru Else.

EN FALK
 DEN TAM
 SÅ BLEV
 N SKØN
 RUDER
 MORDEN
 N STOD
 NDEGREN
 KEN RØ
 ND HAN
 NDE I SIN
 KLAGE
 RE DER

HAN GRAVED I
 DEN HÅRDE
 HÅLD OG I DET
 HÅRDE LER DET VAR
 FULDT ONDT AZ
 FINDE GULD

SOM ALDRIG
 VAR SAT
 DER DEN
 JOMFRU
 SÅ SIG VID
 EN OM HUN
 N VAR DA
 IKKE SEN
 HUN LØB
 SELV SIN
 ART TIL
 SIT EGET BÜR

DEN RIDDER STOD IGEN

Ridderen i hjorteham og jomfru Else.

SAA · SLOG · HVIN ·
HR · OLUF · VED ·
HVIDEN · KIND · BLOD ·
SPRANG · OVER · SKAR ·
LAGENSKIND · MEN ·
DANSEN · DEN · GAAR ·
SAA · LET · GENNEM ·
LUNDEN ·

Hr. Oluf rider.

HVAD HJÆLPER DET VI KVIDER

HR. OLUF
HAN VENDTE SIN
GANGER OM
KRING ALT SÅ
MØDIG RED
HAN HJEM

OD
AR
I
AR
EM

Hr. Oluf rider.

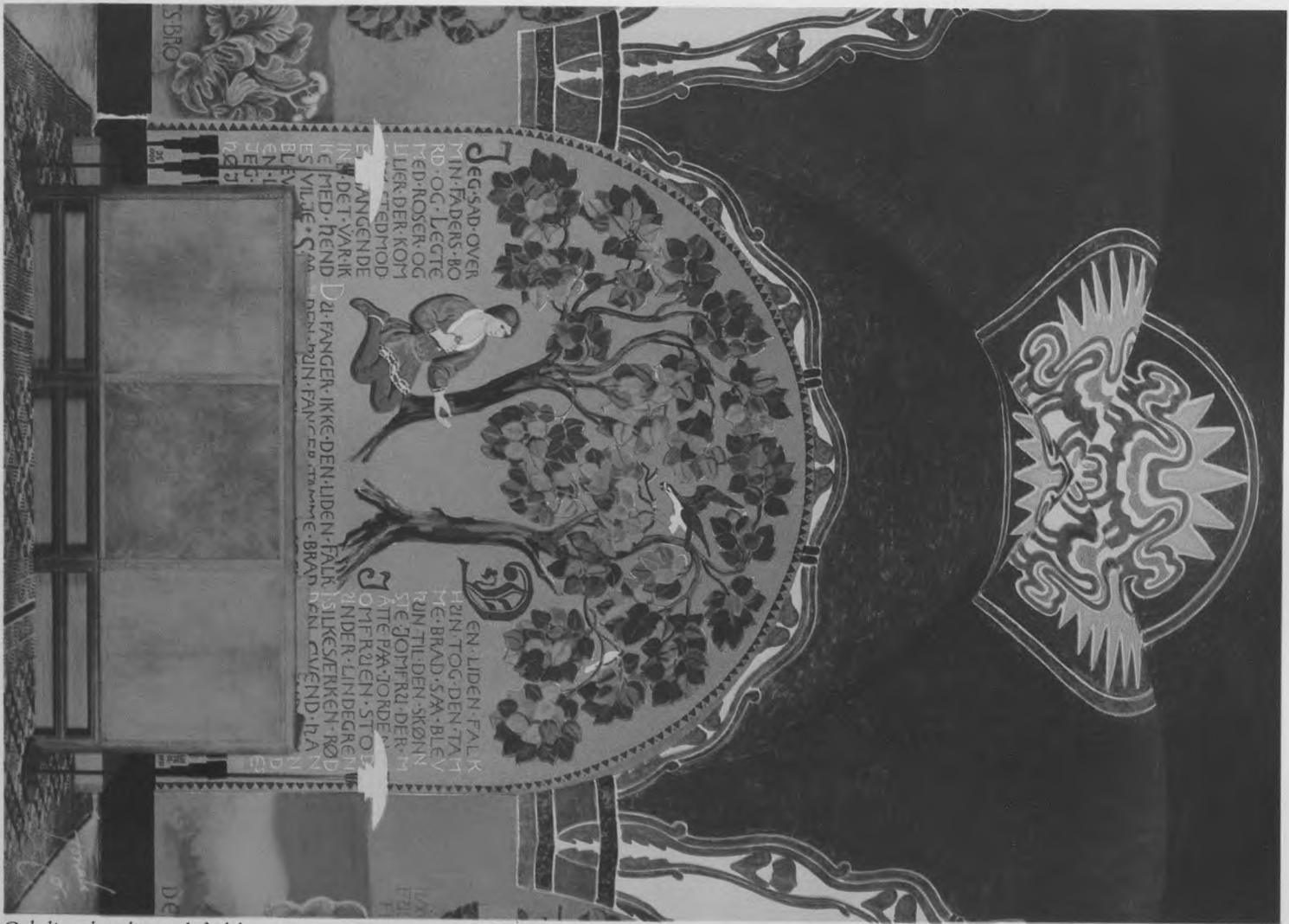

Saxes fortælling om Oder.

DA·HOLDT **O**DER·PÅ·SKRØMT·BRYL-
LUP·MED·EN·AN **O**DEN·OG·SATTE **S**IGRID·TIL·
AT·BÆRE·BLUS·NÅR·HAN·STEG·I·BRUDE **S**ENG·ALT·
VAR·LYSET·NÆSTEN·HELT· NEDBRÆNDT·OG·LÆN-
SVED **F**ENDES·HÅND·MEN· HENDES·TÅLMOD·HOL-
DT· **R**DEN·INDRE·BRAND· TOG·MAGTEN·FRA·DEN·YDRE·
SMERTE·OMSIDER·BAD **O**DER **F**ENDE·
VARE·SIN· HÅND **R**·DERMED·
SVAR·DET·
SKRØMTEDE·
BRULLUP·ENDT·
B·OG·**S**IGRID·
B·STEG·**S**·SELV·I·
B·BRUDESENG·

Saxes fortælling om Oder.

Gobelin, skranke og loftsdekoration.

HVEM ER DET
DER KALDER OG
VÆKKER MIG
SAA MØDIG DET
ER UNGEN
SVEJDAL KÆR SØNNEN
DIN

DET VAR UNGEN
SVEJDAL HAN SKULDE
BOLDEN LÆGE BOLDEN
DREVIJOMFRUBUR DET
GIORDE HANS KINDER BLEGG
DU TØR IKKE KASTE DIN BOLD
EFTER MIG DER SIDDER EN MØ
I FREMMED LAND HUN
LANGES
EFTER DIG
DU LADE
DINE ORD VEL

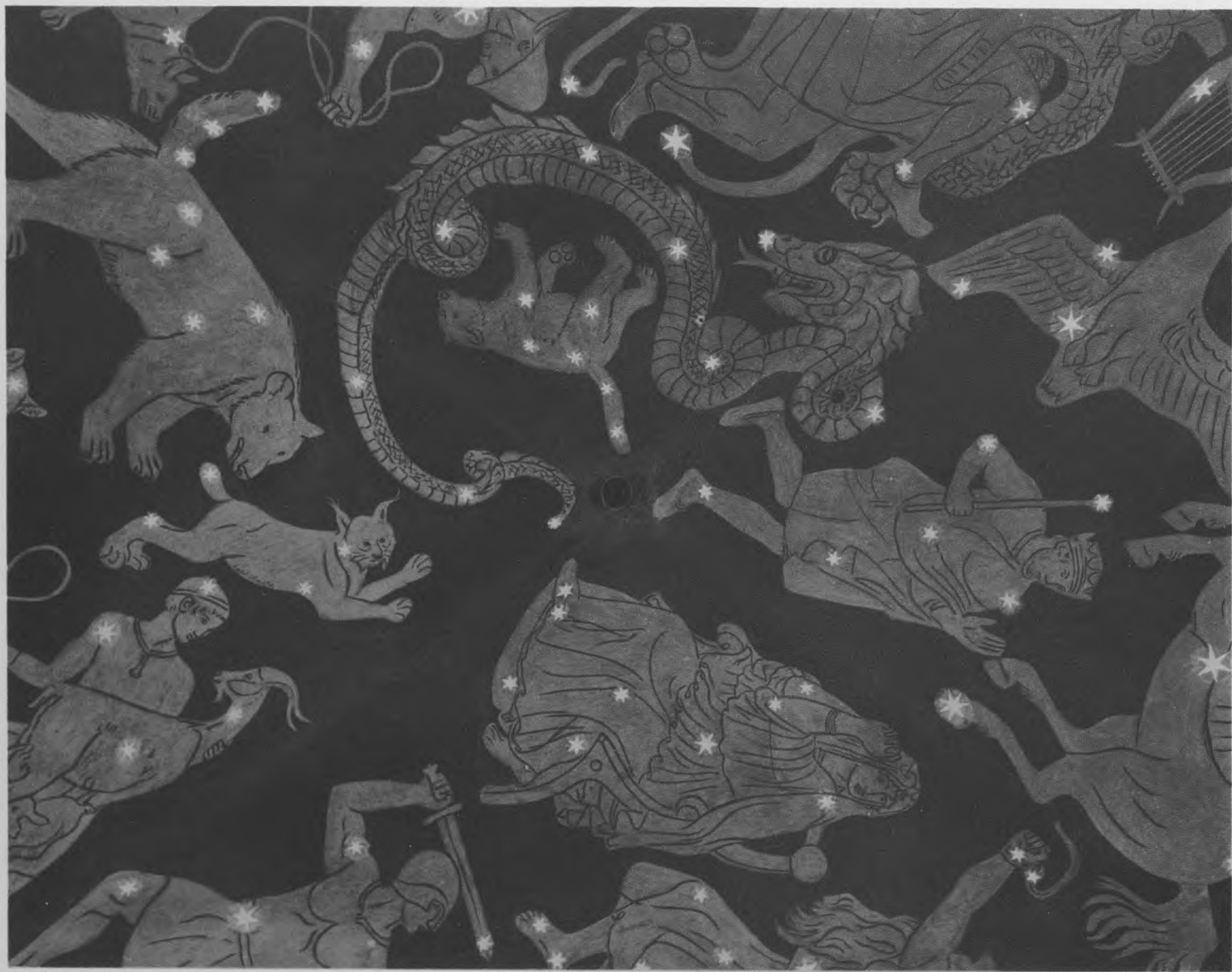
JEG SKAL
GIVE DIG
SVÆRDET ER
HÆRDET I DRAGE
BLOD I HVOR DU RIDER GENNEM MØRKE SKOV DET LYSER SOM ET BÅL

Ungen Svejdal.

Ungen Svejdal.

Stjernebilleder.

Lidt om formen for ægteskabsstiftelse gennem skiftende tider

Så langt tilbage som Danmark har haft civilisation og folket har været fast bosat på et bestemt geografisk område, har slægternes liv bygget på den ægteskabelige forbindelse mellem mand og kvinde, der stiftes ved et gensidigt løfte og har til hensigt at knytte parterne helt og fuldstændigt til hinanden for resten af livet.

Ordet »bryllup« er afledet af det gammelnordiske »brudlop«, og derved forstod man sikkert brudeparrets festlige fart gennem egnen til naboer og venner for at kundgøre den indgåede lykkelige pagt. Længe inden kirken fik indflydelse på brylluppets form, beroede parternes gensidige løfte på forudgående aftaler mellem brudefolkenes slægt. Det var faderen, der bortgav bruden til manden – gommen – og bryllupsaftalen var sluttet og blev re-

spekteret uden myndighedernes medvirken. I jydsk lov fra år 1241 understregedes dog klart, at faderens bortgivelse kun har magt, når bruden personlig havde givet sit samtykke; forældrenes overenskomst, »trolovelsen«, der ofte blev indgået af praktiske hensyn og medens børnene var små, var ikke i sig selv nok til at stifte ægteskabet.

Af hensyn til det meget væsentlige – beviset for den indgåede pagts indgåelse – dannede der sig snart en række former, der måtte respekteres og holdt sig langt op gennem middelalderen side om side med kirkens voksende indflydelse på dette område. – Kirken begyndte med kravet om den forudgående lysning i kirken, men senere fulgte, at den kirkelige velsignelse blev en betingelse for det indgåede ægteskabs gyldighed. Den af slægten ind-

gåede »trolovelse« blev mere og mere sjælden og ophævedes helt ved en forordning af 4. januar 1799. – Snart forsvandt også de mange muntre bryllupsskikke, som den højtidelige overrækning af brudegaver, brudesengens indvielse, brudeløbet fra gård til gård og brudens kroning, ja selv »brudehanen«, som man i visse egne af landet plejede at gemme under brudesengen.

Gennem det 18. århundrede anerkendte flere og flere lande nødvendigheden af indførelsen af borgerlig vielse. – Oprindeligt var denne vielsesform en nødhjælp for folk, der ikke havde krav på kirkens betjening, fordi de var af forskellig tro.

Ved det borgerlige bryllup stiftes ægteskabet ved parternes gensidige løfte i forbindelse med den borgerlige myndigheds erklæring om, at aftalen er gyldig indgået for denne.

Her i Danmark indførtes det borgerlige ægteskab som en sådan nødvendighedsanstaltning ved loven af 13. april 1851. Medens man rundt i Europa gik videre og indførte det tvungne borgerlige ægteskab, har vi i Norden fået en lovgivning, hvorefter brudefolkene, der opfylder de almindelige ægteskabets betingelser, altid har ret til at vælge det borgerlige bryllup – denne ordning indførtes her i landet ved loven af 30. juni 1922.

De borgerlige myndigheder har, når lovens forskrifter er fulgt, pligt til at foretage det »borgerlige bryllup«, og vielsen skal foregå i mindst to vidners tilstedeværelse.

Ved en kgl. anordning af 17. november 1922 er foreskrevet, at den øvrighedsperson, som foretager vielsen, skal rette følgende henvendelse til brudefolkene:

»Da De har henvendt Dem til øvrigheden for at få det ægteskab, De

agter at indgå med hinanden, fuldbyrdet på den i loven foreskrevne måde, og da alt, hvad der ifølge loven skal påses, forinden en vielse må foretages, er blevet iagttaget, vil Deres ægteskab nu være at fuldbyrde. Forinden der imidlertid skrives hertil, påhviler det mig, som dette steds øvrighed, at minde Dem om betydningen og vigtigheden af den forbindelse, som De nu står i begreb med at indgå.

Det løfte, De her skal give hinanden, indeholder et højtideligt tilsagn om kærlighed, troskab, gensidig hjælp og bistand gennem hele livet, i alle dets forhold, under alle omskiftelser; dertil forpligter De Dem i denne stund og kalder øvrigheden til vidne herpå. Agtelse for dette løftes hellighed er betingelsen for familiernes lykke og tilfredshed og grundvolden for den sædelige orden; overtrædelse deraf vil undergrave Deres livs fred og Deres

samvittigheds ro, om den end ikke altid medfører ansvar efter den borgerlige lov.

I det håb og ud fra den forudsætning, at De vel har overvejset dette og har det faste forsæt at holde det løfte, De aflægger, og at leve med hinanden som det sømmer sig rette ægtefolk, i kærlighed, endrægtighed og ærbarhed, tilsiger øvrigheden Dem i statens navn alle de rettigheder, der følger med et lovligt ægteskab, men pålægger Dem tillige alle de forpligtelser, som ægtefolk har imod hinanden indbyrdes og imod andre, og indskærper Dem alvorligt opfyldelsen af disse forpligtelser.«

Denne henvendelse fandtes næsten ord til andet allerede i et cirkulære af 20. juni 1851 fra justitsministeriet, og de kloge og fint afvejede ord skyldes utvivlsomt ministeriets daværende store filolog professor Madvig.

DENNE PUBLIKATION ER UDGIVET AF KØBENHAVNS MAGISTRAT. -
OVERSKUDET VED SALG GÅR TIL OPRETTELSE AF JOAKIM SKOV-
GAARDS BRUDEUDSTYRSLEGAT. - SAT OG TRYKT AF J. H. SCHULTZ
UNIVERSITETS-BOGTRYKKERI. - DET LITOGRAFISKE ARBEJDE UDFØRT
AF J. CHR. SØRENSEN & CO. A/S.